

Una acció a l'exterior

Parlem, i perquè no, del què s'ha fet ací dins enfocat exclusivament a l'exterior. La joventut és la força, han dit, i nosaltres ho hem repetit potser en totes les nostres editorials. En tots els nostres articles.

Sentim el goig del viure, encara que entri en ell moltes vegades com la sofrença davant un ideal incomplet. Però amb tot això i a pesar d'això som força optimistes i bé havem de creure que un aconseguix tot allò que es proposa.

I com que calia fer-ho, ho hem fet. Desorientats els estudiants de Belles Arts que ja s'havíem mogut intencionalment en defensar uns interessos completament particulars, s'introduïren, millor dir, els—la força de les circumstàncies principalment—a actuar dins d'alguns dels nostres sectors juvenils. Hi podien fer molt de cara a l'Associació i també com a catalans joves amb un deure concret damunt l'evolució continuada que experimenta la terra, els homes que omplen de complicacions una naturalesa de per sí tant senzilla, tant poc necessitada de modificacions.

Concretament, sols teníem poca força car els de fora ens desconeixien completament i no era possible l'actuar amb un mínim d'aprofitament sense xocar violentament a totes hores. No ens comprenien gaire i per a ells—per la majoria al menys—no toquem pas gaire de peus a terra, som poc precisos i naturalment els resultats de la nostra actuació, del que volem, tindria de doldre's sempre d'aquesta manca de precisió. Havem sofert, és molt cert i molt dur de reconèixer però és així—havem sofert abans d'aconseguir situar-nos, abans de tenir un poc de prestigi per a parlar lliurement, amplament, tal com ens manava una sinceritat latent, favorable o no, però evident. Uns ideals bàsics per a nosaltres: Catalunya i el sentit artístic. Abdues amplament. D'ací que l'actuació a l'exterior s'hagi orientat més que res en aquests dos sentits. Com a catalans s'ha treballat dins el Bloc Escolar Nacionalista; com a catalans i com a artistes a la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, al Casal de la Cultura a través d'Acció Jovenívola, l'Aliança Nacional de la Dona Jove. Sempre han sigut elements nostres els que, amb tota l'ànima s'han entregat a la tasca a executar. Els guiava més que res un sentit personal de veure les coses, personal però no egoista ni deslligat absolutament de la

pensa dels demés companys, més que res en el sentit d'actuació un xic incontrolada, per instint potser, per reacció natural.

Quin cercle ens envolta? Com s'ha treballat específicament en cada un d'aquests llocs?

Cada moment requereix una tàctica. S'ha dit això i és bastant veritat car en tots els llocs on ha existit l'influència dels de Belles Arts s'ha treballat diferent. I no s'oblidava el fi: aconseguir pels estudiants nostres el màxim d'avantatges en l'ordre estudiantil i a l'ensem procurar contribuir a la tasca d'una renaixença a Catalunya, tot mostrant l'existència d'un valor íntim en les coses lligat amb l'acció externa, i establir un equilibri estable amb el màxim d'acció dinàmica, sense deixar però que caigui en una manca de contingut. I això, val la pena de reconèixer-ho, encara que s'hagi de procurar assolir per diferents maneres—l'individu i l'instant el determinaren—s'ha generalitzat. Si no imposant-ho als altres, al menys donant-els-hi a conèixer que hi havia algú que ho pensava i que aquests eren nosaltres i estavem disposats a defensar-ho. Era quelcom.

Això en caràcters generals, tractant més que res l'essència de les causes i de les conseqüències. Intimament i pels nostres, PROPAGANDA, cartells, publicacions i que els mots BLOC DE PROPAGANDA E. B. A. siguin coneguts pel màxim de gent possible. Que una sèrie d'aspiracions, de delits, de necessitats professionals, puguin veure's ateses per aquells elements que tenen a la mà les possibilitats i a qui cal permanentment recordar-els-ho per tal de que no s'oblidin massa depressa de que som al món, i que uns drets legítims puguin tenir una efectivitat.

S'aconseguirà, s'ha aconseguit? Força.

Sobre tot imposant, presentant una personalitat. Difícil de dur a terme. Unes idees noves, unes possibilitats es troben latents. Cal desvetllar definitivament la concepció de la pròpia vàlua. Llavors, amb plena seguretat d'actuació, poden obtenir-se resultats molt satisfactoris. No establir el control d'uns capricis, ni d'un excés de demagogia poc sentida. Lliurement exposar uns sentiments i unes sensacions. Procurar dintre d'aquest marge el màxim d'eficàcia i de contingut: aquesta pot ésser, si cal, la consigna.

ANNA M.ª FONT